

Sygn. akt II Ka 154/21

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 15 kwietnia 2021r.

Sąd Okręgowy w Siedlcach II Wydział Karny w składzie:

Przewodniczący:	SSO Agata Kowalska
Protokolant:	st. sekr. sad. Agnieszka Walerczak

przy udziale Prokuratora Jarosława Kowalczyka

po rozpoznaniu w dniu 15 kwietnia 2021 r.

sprawy **Z. J.**

oskarżonego z art. 278 § 5 kk

na skutek apelacji, wniesionej przez obrońcę oskarżonego

od wyroku Sądu Rejonowego w Węgrowie

z dnia 30 listopada 2020 r. sygn. akt II K 82/19

I. wyrok utrzymuje w mocy;

II. zasądza od Skarbu Państwa na rzecz adw. A. C. 516,60 złotych (w tym 96,60 zł podatku VAT) za obronę z urzędu wykonywaną w imieniu oskarżonego Z. J. w postępowaniu odwoławczym;

III. zasądza od oskarżonego Z. J. na rzecz Skarbu Państwa 170 złotych tytułem kosztów sądowych za II instancję.

UZASADNIENIE		
Formularz UK 2	Sygnatura akt	II Ka 154/21
Załącznik dołącza się w każdym przypadku. Podać liczbę załączników:		
1. CZEŚĆ WSTĘPNA		

1.1. Oznaczenie wyroku sądu pierwszej instancji

Wyrok Sądu Rejonowego w Węgrowie z dnia 30 listopada 2020 roku wydany w sprawie o sygnaturze akt II K 82/19.

1.2. Podmiot wnoszący apelację

oskarżyciel publiczny albo prokurator w sprawie o wydanie wyroku łącznego

oskarżyciel posiłkowy

oskarżyciel prywatny

obrońca

oskarżony albo skazany w sprawie o wydanie wyroku łącznego

inny

1.3. Granice zaskarżenia

1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia

na korzyść

na niekorzyść

w całości

w części

#

co do winy

#

co do kary

#

co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia

1.3.2. Podniesione zarzuty		
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji		
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu	
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	

1.4. Wnioski

#	uchylenie	#	<i>zmiana</i>
---	-----------	---	---------------

2. Ustalenie faktów w związku z dowodami przeprowadzonymi przez sąd odwoławczy

2.1. Ustalenie faktów

2.1.1. Fakty uznane za udowodnione					
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty	
----		-----	-----	-----	-----
2.1.2. Fakty uznane za nieudowodnione					
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty	
-----	-----	-----	-----	-----	

2.2. Ocena dowodów

2.2.1. Dowody będące podstawą ustalenia faktów		
Lp. faktu z pkt 2.1.1	Dowód	Zwięźle o powodach uznania dowodu
-----	-----	-----

<p>2.2.2. Dowody nieuwzględnione przy ustaleniu faktów (dowody, które sąd uznał za niewiarygodne oraz niemające znaczenia dla ustalenia faktów)</p>		
Lp. faktu z pkt 2.1.1 albo 2.1.2	Dowód	Zwięźle o powodach nieuwzględnienia dowodu
-----	-----	-----

<p>3. STANOWISKO SĄDU ODWOŁAWCZEGO WOBEC ZGŁOSZONYCH ZARZUTÓW i wniosków</p>		
Lp.	Zarzut	
1.	<p>Obraza przepisów postępowania, która miała istotny wpływ na treść orzeczenia, tj. naruszenie art. 6 kpk, art. 117 § 2 kpk oraz art. 374 kpk w zw. z art. 117 § 2a kpk, przejawiające się w pozbawieniu oskarżonego realnego prawa do obrony, poprzez prowadzenie rozprawy pod jego nieobecność, który należycie usprawiedliwił swoje niestawiennictwo i wnosił o nieprzeprowadzenie czynności bez jego obecności;</p>	<p># zasadny # częściowo zasadny # niezasadny</p>
<p>Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny</p>		
<p>Wskazanego powyżej zarzutu nie sposób uznać za słuszny.</p> <p>Na wstępie tej części uzasadnienia, w celu wyjaśnienia, wskazać należy, iż de lege lata obecność oskarżonego na rozprawie głównej – co do</p>		

zasady – jest jego prawem, a nie obowiązkiem. Przywołany przez obronę w wywiedzionym środku odwoławczym artykuł 374 kpk wprowadza wprawdzie wyjątki od zasady nieobowiązkowego udziału oskarżonego w rozprawie głównej, przy czym wiążą się one z charakterem zarzucanego czynu albo z decyzją przewodniczącego lub sądu i nie mają zastosowania na kanwie przedmiotowej sprawy. Fakultatywna co do zasady obecność oskarżonego na rozprawie odpowiada kontradyktoryjnemu modelowi postępowania dowodowego z uwzględnieniem zasady dyspozycyjności stron w zakresie prowadzenia tego postępowania, przy czym nie bez znaczenia pozostaje również, choć jest to raczej konsekwencją przyjętych założeń modelowych, że w ten sposób następuje eliminacja kolejnego źródła przewlekłości postępowania sądowego. Istotne jest jednak, by ewentualna nieobecność oskarżonego była wynikiem jego świadomej decyzji woli. Pierwszoplanową kwestią jest więc zapewnienie mu gwarancji procesowych podjęcia oraz zrealizowania rzeczywistej i świadomej decyzji woli, czy chce on wziąć udział w rozprawie. Konsekwencją zapewnienia tych gwarancji oskarżonemu jest przyjęcie domniemania, że nieobecność oskarżonego na rozprawie wynika jedynie z podjętej przez niego decyzji. Domniemanie takie zachodzi, gdy w danej sprawie gwarancje procesowe (np. uregulowane poprzez art. 117 kpk) zostały wobec oskarżonego dochowane i oznacza, że obalenie tego domniemania może mieć miejsce w sytuacji, gdy zostanie przedstawiony – z reguły

przez oskarżonego – skuteczny przeciwdowód.

Stosownie natomiast do treści przywołanego już powyżej art. 117 § 2 kpk czynności nie przeprowadza się, jeżeli osoba uprawniona nie stawiła się, a brak jest dowodu, że została o niej powiadomiona oraz jeżeli zachodzi uzasadnione przypuszczenie, że niestawiennictwo wynika z powodu przeszkód żywiołowych lub innych wyjątkowych przyczyn, a także wtedy, gdy osoba ta usprawiedliwiła należycie niestawiennictwo i wnosi o nieprzeprowadzenie czynności bez jej obecności, chyba że ustawa stanowi inaczej, przy czym zgodnie z treścią art. 117 § 2a kpk usprawiedliwienie niestawiennictwa z powodu choroby oskarżonych, świadków, obrońców, pełnomocników i innych uczestników postępowania, których obecność była obowiązkowa lub którzy wnosili o dopuszczenie do czynności, będąc uprawnionymi do wzięcia w niej udziału, wymaga przedstawienia zaświadczenia potwierdzającego niemożność stawienia się na wezwanie lub zawiadomienie organu prowadzącego postępowanie, wystawionego przez lekarza sądowego. Lecz co znamienne, a wydaje się być ignorowane przez skarżącego to fakt, iż jedynie Sąd orzekający w danej sprawie jest kompetentny do badania i oceny, czy przedłożone przez dany podmiot usprawiedliwienie zawiera okoliczności wskazujące na rzeczywistą niemożność stawiennictwa na rozprawie, przy czym za oczywiste należy uznać, iż dokumenty przedstawione Sądowi na tę okoliczność nie mogą budzić żadnych wątpliwości w zakresie zawartych w nich informacji

– co dotyczy także choroby potwierdzonej zaświadczeniem lekarskim wystawionym przez lekarza sądowego. Sąd dokument taki ocenia w kontekście jego rzetelności i wiarygodności zawartych w nim twierdzeń, przez pryzmat wszystkich okoliczności danej sprawy i postawy prezentowanej przez oskarżonego w toku całego postępowania.

Tak określony proces badania przedstawionego zaświadczenia skutkował prawidłową decyzją Sądu Rejonowego o rozpoznaniu sprawy pod nieobecność oskarżonego Z. J..

Sąd Okręgowy w pełni zaaprobował wskazane powyżej procedowanie Sądu pierwszej instancji. Owszem, zgodzić należy się ze skarżącym, iż oskarżony ma prawo do uczestniczenia w określonych czynnościach postępowania, jednakże to uprawnienie nie może prowadzić do uniemożliwienia procedowania. Sąd pierwszej instancji słusznie powziął wątpliwość co do prawdziwości okoliczności wskazanych w przedstawionych przez oskarżonego dokumentach, dostrzegając iż wielokrotnie przedkładał on tożsame zaświadczenia przed każdym kolejno wyznaczonym terminem rozprawy i to sporządzane przez tego samego specjalistę, co w konsekwencji skutkowało wielomiesięcznym przedłużeniem postępowania. W zaistniałej sytuacji procesowej, dążąc do usunięcia wszelkich wątpliwości dotyczących rzeczywistego stanu zdrowia oskarżonego, tenże Sąd powołał kolejno opinie dwóch biegłych lekarzy w niezależnych od siebie specjalizacjach i zobowiązał ich do zapoznania się z dokumentacją medyczną Z. J. i następnie

wyprowadzenia wniosków czy ten w gruncie rzeczy nie mógł stawiać się w sądzie, czy też stan jego zdrowia nie uniemożliwiał mu tego. I tak, obaj biegli byli zgodni co do tego, że stan zdrowia Z. J. nie stanowi przeciwwskazania do uczestnictwa przezeń w rozprawie, z tymże ze względów kardiologicznych oskarżony wymagał asysty pielęgniarki bądź pielęgniarza. Co przy tym kluczowe – uzasadniając swoje stanowisko biegły z zakresu ortopedii i traumatologii wskazał, iż zastosowane w 2019 roku wobec Z. J. leczenie operacyjne przebiegło bez powikłań i z uwagi na znaczny upływ czasu nie wywiera wpływu na prawidłowe funkcjonowanie oskarżonego.

Wobec powyższego, Sąd pierwszej instancji dokonując oceny nieobecności oskarżonego na rozprawach we wskazanych terminach, szczególnie w kontekście jego postawy podczas całego postępowania, doszedł do prawidłowej konkluzji, iż Z. J. przedkładając kolejne zaświadczenia lekarskie wraz z wnioskami o odroczenie rozpraw, nie dążył do realizacji przysługującego mu prawa do obrony, lecz w sposób bezpodstawny przedłużał przedmiotowe postępowanie, a zatem jego zachowanie nie podlega ochronie art. 117 § a i 2a kpk. W realiach niniejszej sprawy nie można skutecznie zarzucić zatem Sądowi pierwszej instancji naruszenia przepisów prawa procesowego art. 6 kpk, art. 374 § 1 kpk i art. 117 kpk. Ten ostatni przepis traktując bowiem, iż usprawiedliwienie niestawiennictwa uczestnika postępowania z powodu choroby wymaga przedstawienia wystawionego przez lekarza sądowego zaświadczenia

potwierdzającego niemożność stawienia się, stanowi dopełnienie normy z art. 117 § 2 kpk jedynie w zakresie określenia formy usprawiedliwienia niestawiennictwa z powodu choroby. Dochowanie tej formy nie jest jednakże równoznaczne z należyтым usprawiedliwieniem niestawiennictwa w rozumieniu art. 117 § 2 kpk. Jak już wskazano na wstępie, kwestia ta podlega bowiem dokonywanej in concreto ocenie organu procesowego, który może uznać niestawiennictwo uczestnika postępowania za nieusprawiedliwione pomimo przedłożenia wystawionego przez lekarza sądowego zaświadczenia potwierdzającego niemożność stawienia się, jeżeli z innych przekonujących dowodów wynika, że uczestnik postępowania zdolny jest do udziału w czynnościach procesowych (por. wyrok Sądu Apelacyjnego w Katowicach z dnia 12 stycznia 2017 roku w sprawie o sygnaturze akt II AKa 411/16). Kierując się przedstawionymi powyżej racjami stwierdzić należy, iż słusznie Sąd Rejonowy uznał niestawiennictwa oskarżonego – pomimo przedłożenia zaświadczeń pochodzących od lekarza sądowego i poświadczających rzekomą chorobę Z. J. wraz z wnioskami o odroczenie rozpraw - za nieprawidłowo usprawiedliwione, nie dostrzegając jednocześnie przeszkód natury procesowej w rozpoznaniu sprawy pod nieobecność oskarżonego, zwłaszcza, iż ten każdorazowo reprezentowany był przez obrońcę.

Puentując omawianą problematykę dopowiedzieć należy również, iż w ocenie Sądu Odwoławczego nie znalazł uznania argument skarżącego, jakoby prawo oskarżonego do obrony było

wskutek przeprowadzenia rozpraw pod jego nieobecność w jakikolwiek sposób ograniczone. Przede wszystkim możliwość stawiennictwa przez oskarżonego była zachowana, zgodnie z wywodami przedstawionymi powyżej. Ponadto, oskarżony miał także możliwość złożenia wyjaśnień w toku postępowania przygotowawczego, z której częściowo jedynie skorzystał, poprzestając wyłącznie na twierdzeniu, iż nie przyznaje się do dokonania zrzucanego mu czynu, a co najważniejsze – jego interesy reprezentowane były przez obrońcę. Warto pamiętać, iż zarzuty o charakterze procesowym mają znaczenie o tyle, o ile skarżący wykaże, że naruszenie trybu procedowania miało wpływ na zapadłe rozstrzygnięcie. Tymczasem apelujący w żaden sposób skutecznie nie wykazał, ażeby uczestnictwo Z. J. w rozprawie mogło wywrzeć wpływ na ustalenie istotnych w sprawie okoliczności.

Wniosek

Wniosek o zmianę zaskarżonego wyroku i uniewinnienie oskarżonego Z. J. od zrzucanego mu czynu.

zasadny
częściowo zasadny
niezasadny

Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.

Wobec bezzasadności wywiedzionych zarzutów, na uwzględnienie nie zasłużył sformułowany przez obronę wniosek apelacyjny.

Lp.	Zarzut	
2.	<p><u>Obraza przepisów postępowania</u>, która miała istotny wpływ na treść orzeczenia, tj. naruszenie art. 7 kpk, przejawiające się w: dowolnej, niepełnej oraz niezgodnej z zasadami logiki i prawidłowego rozumowania ocenie:</p> <ul style="list-style-type: none"> - wyjaśnień oskarżonego Z. J., którym Sąd nie dał wiary, mimo iż były one spójne i logiczne w zakresie w jakim wskazywały na fakt, iż oskarżony nie mógł popełnić zarzucanego mu czynu; - zeznań świadka A. U., któremu Sąd dał wiarę, mimo iż jego zeznania pozostawały w sprzeczności z zeznaniami świadków M. S., E. R. oraz K. Z., w zakresie w jakim świadek ten wskazywał na częstotliwość pobytów oskarżonego na posesji w miejscowości Ż. oraz na wykorzystanie przez oskarżonego licznych urządzeń elektrycznych; - zeznań świadków M. S. oraz K. Z., które Sąd bezpodstawnie uznał za niewnoszące żadnych istotnych informacji do sprawy i niemające znaczenia dla ustalenia faktów w niniejszej sprawie; 	<p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p>
Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny		
<p>Zarzut okazał się pozbawiony zasadności.</p> <p>W tym miejscu zauważyć wypada, iż ustanowiony w art. 7 kpk obowiązek dokonania oceny wiarygodności materiału dowodowego w oparciu o wszechstronną, zgodną z zasadami logicznego</p>		

rozumowania, wskazaniem wiedzy i doświadczenia życiowego dotyczy nie tylko Sądu orzekającego, bowiem także odwołujący, podnoszący ów zarzut, nie może ograniczyć się do prostego, subiektywnego zanegowania oceny dowodów przeprowadzonej przez Sąd i arbitralnego stwierdzenia, że walorem wiarygodności nie powinny być obdarzone dowody niekorzystne dla oskarżonego. Ta metoda kwestionowania trafności zaskarżonego orzeczenia nie może być uznana za wystarczającą. Obowiązkiem skarżącego jest bowiem skuteczne wykazanie jakich konkretnych uchybień dopuścił się Sąd meriti w kontekście zasad wiedzy, w szczególności logicznego rozumowania oraz doświadczenia życiowego przy ocenie materiału dowodowego. Uwiarygodnienie zarzutu dowolnej oceny dowodów wymaga zatem wykazania, w oparciu o fakty i ich pogłębioną logiczną analizę, że rzeczywiście Sąd pominął dowody istotne (nie jakiegokolwiek, lecz istotne) dla rozstrzygnięcia o sprawstwie i winie, że włączył do podstawy ustaleń dowody nieujawnione, że uchybił regułom prawidłowego logicznego rozumowania, że uchybił wskazaniom wiedzy lub życiowego doświadczenia (wyrok Sądu Apelacyjnego we Wrocławiu z dnia 19 kwietnia 2012 roku w sprawie o sygn. akt II AKa 67/12). Na względzie mieć bowiem wypada, iż sama tylko okoliczność, że oceniono poszczególne dowody, w aspekcie ich wiarygodności, nie w taki sposób, jak życzyłby sobie tego oskarżony czy jego obrońca, nie jest tożsama ze stwierdzeniem, że w procesie ich weryfikacji doszło do naruszenia reguły płynącej z treści art. 7 kpk. Rzecz jasna, odmienna

ocena dowodów - korzystna dla oskarżonego – jest naturalnym prawem tak jego jak i jego obrońcy, jednakże nie wynika z niej samo przez się, by analiza dokonana w niniejszej sprawie charakteryzowała się dowolnością.

Tymczasem, na kanwie przedmiotowej sprawy skarżący nie był w stanie skutecznie przekonać Instancji Odwoławczej o słuszności swoich przekonań wyrażonych w treści zarzutów, bowiem te nie zostały w logiczny i racjonalny sposób uargumentowane. Wprawdzie, kwestionując prawidłowość pierwszoinstancyjnego postępowania, apelujący wskazał jakich rzekomych uchybień w zakresie oceny dowodów tenże Sąd miałby się dopuścić, jednakże wywody te nie mogły znaleźć uznania w oczach Sądu Okręgowego. W uzasadnieniu do wywiedzionego środka zaskarżenia skarżący przedstawił jedynie własną – tendencyjną ocenę zgromadzonych w toku sprawy źródeł dowodowych wskazując, iż niesłusznie Sąd pierwszej instancji odmówił wiary wyjaśnieniom Z. J., jednocześnie zawierając wersji zdarzeń przedstawionej przez świadka A. U.. Zgłębiając tę materię Sąd Odwoławczy nie mógł oprzeć się wrażeniu, iż wskutek własnej - dowolnej interpretacji zeznań przywołanego świadka oraz relacji M. S. i K. Z. doszedł on do przekonania, iż ich depozycje rozmięły się i pozostawały w sprzeczności. Co więcej - najpewniej to właśnie ta sama, dowolna interpretacja tym razem stricte zeznań świadków wskazanych przez autora apelacji doprowadziła go do błędnej konkluzji, iż rzeczono

relacją wnoszą do sprawy istotne informacje.

Wprawdzie oskarżony w procesie karnym nie ma obowiązku dowodzenia swojej niewinności, bowiem w ramach przysługującego mu prawa do obrony może on odmówić (bez podania powodów) odpowiedzi na poszczególne pytania oraz odmówić składania wyjaśnień, a fakt skorzystania z tego uprawnienia nie może dla niego powodować żadnych negatywnych następstw, lecz nie zmienia to faktu, iż jeżeli jednak (...) na składanie wyjaśnień (co również jest jego prawem) oskarżony się zdecydował, to wyjaśnienia te podlegają takiej samej ocenie, jak każdy inny dowód. (postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 4 lutego 2008 roku w sprawie o sygn. akt III KK 363/07). I tak, w świetle powyższego oczywistym jawi się, że dowód z wyjaśnień oskarżonego każdorazowo winien być poddawany takiej samej ocenie, jak każdy inny zgromadzony w danej sprawie materiał dowodowy. Stąd, wiarygodność złożonych przez Z. J. wyjaśnień musiała zostać oceniona w kontekście wszystkich okoliczności, w szczególności zaś pozostałych zgromadzonych w sprawie i uznanych za wiarygodne dowodów. Sama tylko okoliczność, że oskarżony zanegował swoje sprawstwo, nawet nie zadając sobie minimum trudu, by zaprezentować własną wersję zdarzeń, nie mogła stanowić wystarczającej podstawy do przyznania jego twierdzeniom waloru wiarygodności i bezrefleksyjnego uznania, iż nie ponosi on winy za przypisany mu zaskarżonym wyrokiem czyn.

W tym miejscu wyraźnie zaakcentować należy, iż Sąd Rejonowy uczynił zadość swej

powinności i poddał wszystkie ujawnione w toku procesu dowody wnikliwej ocenie, ważąc je i konfrontując ze sobą wzajemnie. I tak jak kwestionowane w treści uzasadnienia do wywiedzionej apelacji zeznania A. U. były spójne i konsekwentne oraz znalazły odbicie w pozostałych dowodach zgromadzonych w sprawie, tak wyjaśnienia oskarżonego – wręcz przeciwnie, bowiem tymże dowodom wyraźnie przeczyły i z tego względu na przyznanie im przymiotu wiarygodności nie zasługiwały. Słusznie zatem Sąd Rejonowy doszedł do konkluzji, iż lakoniczne i zdawkowe przekonania wysnute przez Z. J. stanowią jedynie realizację przyjętej przezeń linii obrony. Skoro bowiem za wiarygodne uznano depozycje świadka - notabene korespondujące z pozostałymi źródłami dowodowymi - wprost przemawiające za winą oskarżonego, to w sytuacji, gdy zapewnienia oskarżonego znacząco - bowiem stricte co do istoty sprawy - różniły się z zaprezentowanym przez świadka obrazem zdarzeń, to analogicznie wiary odmówić należało depozycjom oskarżonego. Zwłaszcza że ten, pomimo deklaracji sformułowanych przez jego obrońcę w treści apelacji, w toku postępowania nie podjął nawet próby bezpośredniego zanegowania obciążającego go materiału dowodowego, poprzestając na głośnym zakwestionowaniu swojego sprawstwa w toku postępowania przygotowawczego.

Nawiązując do kwestii zeznań przywołanych przez apelującego świadków wskazać należy, iż analiza zaprezentowanych przez nich relacji nijak nie potwierdza, ażeby posiadali oni informacje istotne

z punktu widzenia rozstrzygnięcia niniejszej sprawy. Wszak, zarówno M. S. jak i K. Z. zarówno przed organami ścigania jak i w toku pierwszoinstancyjnego postępowania wskazali wprost, że nie mają wiedzy co do okoliczności będących przedmiotem sprawy. Świadkowie przekazali tylko własne spostrzeżenia dotyczące oskarżonego i jego obecności na działce w miejscowości Ż., jednakże te pozostawały bez znaczenia dla możliwości przypisania oskarżonemu winy. Stąd, wbrew odmiennym wywodom apelującego, słusznie Sąd Rejonowy uznał, iż dowody z zeznań wskazanych świadków nie wniosły do sprawy żadnych okoliczności.

W sposób tożsamy należy ustosunkować się do rzekomych nieścisłości pomiędzy zeznaniami wskazanych w akapicie powyżej świadków, a relacją przedstawioną przez A. U.. Wszak, świadkowie jedynie orientacyjnie wskazali częstotliwość z jaką oskarżony był na działce należącej do jego byłej konkubiny i jej córki, jednocześnie podnosząc wprost, iż przekazywane przez nich informacje oparte są na własnych spostrzeżeniach i wnioskach i mogą różnić się ze stanem faktycznym. Tymczasem, skarżący wymagał od świadka A. U., ażeby ten z niezwykłą dbałością o detale wskazał jak często i w jakich datach Z. J. był na rzeczonyj działce, a przy tym żeby jego wskazania pokrywały się nieostrymi deklaracjami M. S. i K. Z..

Zaakcentować należy, iż Sąd Okręgowy podziela dokonaną przez Sąd niższej instancji ocenę dowodu w postaci zeznań świadka A. U.. Jego relacja była bowiem spójna, logiczna i nie zawierała

wewnętrznych sprzeczności oraz – co kluczowe – korespondowała z pozostającą częścią zebranego w toku sprawy materiału dowodowego. Poza tym, Sąd Odwoławczy nie znalazł obiektywnych przyczyn dla których ów świadek, zwłaszcza jako osoba obca dla oskarżonego, miałby zeznawać niezgodnie z prawdą tylko po to, by z jakichś nieznanych przyczyn obciążyć go.

Tytułem podsumowania wskazać zatem trzeba, iż Sąd meriti biorąc pod uwagę wszelkie zgromadzone na rozprawie dowody, w tym składane przez oskarżonego wyjaśnienia i depozycje świadka A. U., dokonał krytycznej oceny pierwszego ze wskazanych źródeł dowodowych, jednocześnie logicznie wykazując, dlaczego uznał je za dowód, który nie mógł wykazać braku winy Z. J. – zaś apelacja nie wykazała w przekonujący sposób, dlaczego owa ocena miałaby być uznana za nieprawidłową.

Wniosek

Wniosek o zmianę zaskarżonego wyroku i uniewinnienie oskarżonego Z. J. od zarzucanego mu czynu.

zasadny
częściowo zasadny
niezasadny

Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.

Wobec bezzasadności wywiedzionych zarzutów, na uwzględnienie nie zasłużył sformułowany przez obronę wniosek apelacyjny.

Lp.

Zarzut

3.	<p><u>Obraza przepisów postępowania</u>, która miała istotny wpływ na treść orzeczenia, tj. naruszenie art. 170 § 1 pkt 5 kpk, przejawiające się w oddaleniu wniosków dowodowych oskarżonego oraz jego obrońcy obejmujących przesłuchanie świadków Z. B., J. T. oraz K. J.;</p>	<p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p>
Zwiążle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny		
<p>Zarzut obrony okazał się bezzasadny.</p> <p>Wprawdzie, składanie wniosków dowodowych w końcowej fazie postępowania dowodowego nie jest wykluczone przez procedurę karną, a niejednokrotnie usprawiedliwione, ale postąpienie takie musi być oceniane także przez pryzmat przepisu art. 170 § 1 pkt 5 kpk z uwagi na obligatoryjny charakter tej normy. Jeżeli zaś analiza zgłoszonego wniosku dowodowego w zestawieniu z całokształtem okoliczności faktycznych, a w szczególności faktyczną możliwością złożenia tego wniosku na wcześniejszym etapie postępowania bez szkody dla realizowanej linii obrony doprowadzi do jednoznacznego stwierdzenia, że celem takiego wniosku było tylko przedłużenie postępowania karnego, to zastosowanie normy art. 170 § 1 pkt 5 kpk będzie nie tylko uzasadnione, ale konieczne i nie może być skutecznie kwestionowane, nawet ewentualnym odwołaniem się do zasady prawdy materialnej, która nie ma przecież w kpk normatywnej</p>		

przewagę nad zasadą szybkości postępowania.

Przenosząc te uwagi o charakterze ogólnym na kanwę przedmiotowej sprawy podnieść należy, iż Sąd Rejonowy prawidłowo, na mocy art. 170 § 1 pkt 5 kpk, nie uwzględnił wniosku dowodowego obrony o przeprowadzenie dowodu z zeznań świadków w osobach J. W., K. J. oraz J. T. oraz o powołanie biegłego z zakresu energetyki. Wszak, zarówno obrońca jak i sam oskarżony zdawali sobie sprawę z przebiegu postępowania, a pomimo to na uprzednich jego etapach – pomimo domniemanej doniosłości wskazanych źródeł dowodowych dla rozstrzygnięcia sprawy – nie wystąpili z tożsamymi wnioskami. Oskarżony zdecydował się na ten ruch bezpośrednio przed terminem rozprawy poprzedzającej wydanie orzeczenia, kiedy to stan faktyczny został już ustalony na podstawie ujawnionych wiarygodnych dowodów, przy czym w obliczu ich jednoznaczności nie mogło być mowy o pozostawieniu miejsca na margines wątpliwości co do sprawstwa Z. J.. Dla dokonania ustaleń co do rzeczywistych intencji wnioskującego nie bez znaczenia pozostaje nadto jego postawa prezentowana w toku całego postępowania, a wyrażająca się w permanentnych próbach wydłużenia okresu jego trwania, poprzez niestawiennictwo na kolejno wyznaczanych rozprawach wraz z generowaniem wniosków o ich odraczenie, pomimo iż nie istniały obiektywne przesłanki przemawiające za uznaniem owych nieobecności za skutecznie uzasadnione. Następnie, co również nie mniej znamienne to fakt, iż analiza uzasadnienia do wywiedzionego środka zaskarżenia

<p>proceeds to the conclusion, that the complainant was not convinced by the soundness of the charge of the witness's statements in paragraph III, not even attempting to argue, but stopping only on general and laconic phrases of a general nature, as if the evidence presented were to be given weight to the testimony of the key witness for the determination of the guilt of the accused, as to the reliability of which the Regional Court rightly did not doubt, without specifying in what, concrete way and what they should be proven.</p>		
<p>Wniosek</p>		
<p>Wniosek o zmianę zaskarżonego wyroku i uniewinnienie oskarżonego Z. J. od zarzucanego mu czynu.</p>	<p># zasadny # częściowo zasadny # niezasadny</p>	
<p>Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.</p>		
<p>Wobec bezzasadności wywiedzionych zarzutów, na uwzględnienie nie zasłużył sformułowany przez obronę wniosek apelacyjny.</p>		
<p>Lp.</p>	<p>Zarzut</p>	
<p>4.</p>	<p><u>Błąd w ustaleniach faktycznych</u> przyjętych za podstawę zaskarżonego wyroku, będący następstwem naruszeń przepisów postępowania opisanych powyżej, polegający na przyjęciu, iż oskarżony Z. J. w okresie od 20 listopada 2017 roku do 29 sierpnia 2018 roku, dokonał nielegalnego poboru energii elektrycznej poprzez</p>	<p># zasadny # częściowo zasadny # niezasadny</p>

	<p>wpięcie się przedłużaczem w przyłącze energetyczne w obrębie tak zwanej sztycy pominięciem licznika głównego, w wyniku czego spowodował stratę w wysokości 4237 złotych na szkodę (...) Oddział w W., podczas gdy prawidłowa ocena zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego oraz przeprowadzenie dowodów zgłaszanych przez obronę w toku procesu nie dawały podstawy do przypisania oskarżonemu winy za popełnienie zarzucanego mu czynu;</p>	
<p>Związłe o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny</p>		
<p>W kontekście powyższych rozważań chybionym okazał się być kolejny zarzut skarżącego, wyrażający się w twierdzeniu, iż Sąd niższej instancji ferując zaskarżony wyrok dopuścił się błędu w ustaleniach faktycznych. Zarzut ten jest bowiem silnie powiązany z omówionymi powyżej zarzutami natury procesowej, których skuteczność warunkuje prawidłowość dokonywanych następnie przez organ orzekający ustaleń faktycznych. Przypomnieć w tym miejscu należy, iż zarzut błędu w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę wyroku, może okazać się trafnym tylko wówczas, gdy podnoszący go w apelacji zdoła wykazać Sądowi orzekającemu w pierwszej instancji uchybienia przy ocenie zebranego w sprawie materiału dowodowego, polegające na nieuwzględnieniu przy jej dokonywaniu tak zasad logiki, wskazań wiedzy oraz doświadczenia życiowego, jak też całokształtu ujawnionych w sprawie okoliczności. Zarzut ten nie może zatem sprowadzać się do samej polemiki z prawidłowymi ustaleniami Sądu, wyrażonymi</p>		

w uzasadnieniu wyroku, lecz do wykazania, jakich mianowicie konkretnych uchybień w zakresie logicznego rozumowania dopuścił się Sąd w ocenie zebranego materiału dowodowego (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 24 marca 1975 roku w sprawie o sygn. akt II KR 355/74). Krytyka odwoławcza, aby była skuteczna, winna więc wykazać usterki rozumowania zaskarżonego orzeczenia. W sytuacji, w której apelujący takowych uchybień nie wykazuje poprzestając na zaprezentowaniu własnej, odbiegającej o wymogów płynących z treści art. 410 kpk, oceny zebranego w sprawie materiału dowodowego, nie sposób uznać, że rzeczywiście Sąd pierwszej instancji dopuścił się przy wydaniu zaskarżonego orzeczenia tego rodzaju uchybienia (wyrok Sądu Apelacyjnego w Lublinie z dnia 27 kwietnia 2006 roku w sprawie o sygn. akt II AKa 80/06).

Na marginesie dodać warto, iż to Sąd meriri dokonuje oceny materiału dowodowego i na podstawie dowodów uznanych przezeń za wiarygodne odtwarza stan faktyczny. Natomiast rolą Sądu Odwoławczego jest kontrola pierwszoinstancyjnego rozstrzygnięcia pod kątem zgodności ustalonego stanu faktycznego z ujawnionym materiałem dowodowym, a także poprawności dokonanej przez Sąd Rejonowy oceny ujawnionego materiału dowodowego.

Bacząc na treść wywodów zawartych we wcześniejszych fragmentach niniejszego uzasadnienia, stwierdzić zatem winno się, iż zarzut apelującego, jakoby przebieg zdarzeń w niniejszej sprawie był odmienny od tego ustalonego przez Sąd pierwszej instancji w

<p>żadnym zakresie nie zasługuje na uwzględnienie. Sąd Okręgowy w pełni zaaprobował stanowisko Sądu niższej instancji, iż oskarżony Z. J. swoim zachowaniem wyczerpał znamiona zarzucanego mu czynu.</p>	
<p>Wniosek</p>	
<p>Wniosek o zmianę zaskarżonego wyroku i uniewinnienie oskarżonego Z. J. od zarzucanego mu czynu.</p>	<p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p>
<p>Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.</p>	
<p>Wobec bezzasadności wywiedzionych zarzutów, na uwzględnienie nie zasłużył sformułowany przez obronę wniosek apelacyjny.</p>	

<p>4. OKOLICZNOŚCI PODLEGAJĄCE UWZGLĘDNIENIU Z URZĘDU</p>	
<p>1.</p>	
<p>Zwięźle o powodach uwzględnienia okoliczności</p>	
<p>-----</p>	<p>-----</p>
<p>5. ROZSTRZYGNIĘCIE SĄDU ODWOŁAWCZEGO</p>	
<p>5.1. Utrzymanie w mocy wyroku sądu pierwszej instancji</p>	
<p>1.</p>	<p>Przedmiot utrzymania w mocy</p>

Wyrok Sądu Rejonowego w Węgrowie z dnia 30 listopada 2020 roku wydany w sprawie o sygnaturze akt II K 82/19.	
Zwiążle o powodach utrzymania w mocy	
Wobec bezzasadności wywiedzionych zarzutów, przy jednoczesnym braku przesłanek z art. 440 kpk, Sąd Okręgowy nie dostrzegł podstaw, ażeby podjąć ingerencję w treść zaskarżonego orzeczenia.	
5.2. Zmiana wyroku sądu pierwszej instancji	
1.	Przedmiot i zakres zmiany
-----	-----
Zwiążle o powodach zmiany	
-----	-----

5.3. Uchylenie wyroku sądu pierwszej instancji	
5.3.1. Przyczyna, zakres i podstawa prawna uchylenia	
1.1.	----- # art. 439 k.p.k. -----
Zwiążle o powodach uchylenia	
-----	-----
2.1.	Konieczność przeprowadzenia na nowo przewodu w całości # art. 437 § 2 k.p.k.
Zwiążle o powodach uchylenia	
-----	-----

3.1.	Konieczność umorzenia postępowania	# art. 437 § 2 k.p.k.
Zwięźle o powodach uchylenia i umorzenia ze wskazaniem szczególnej podstawy prawnej umorzenia		
-----	-----	
4.1.	-----	# art. 454 § 1 k.p.k.-----
Zwięźle o powodach uchylenia		
-----	-----	
5.3.2. Zapatrywania prawne i wskazania co do dalszego postępowania		
-----	-----	
5.4. Inne rozstrzygnięcia zawarte w wyroku		
Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności	
-----	-----	-----
6. Koszty Procesu		

Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności
II III	O kosztach procesu Sąd Okręgowy orzekł na podstawie art. 634 kpk w zw. z art. 627 kpk w zw. z art. 636 kpk. Sąd Odwoławczy na podstawie art. 29 ust. 2 Prawo o advokaturze i § 17 ust. 2 pkt 4 w zw. z § 4 ust. 1 i 3 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 3 października 2016 roku w sprawie ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej przez adwokata z urzędu (Dz.U. 2019, poz.

18) zasądził od Skarbu Państwa na rzecz adw. A. C. kwotę 516,60 zł (w tym 96,60 zł VAT) za obronę oskarżonego sprawowaną z urzędu w postępowaniu odwoławczym.

7. **PODPIS**